

то вийтъ и жилистийтъ му дънеръ по много са упира на буритѣ, но безпокоимъ са заради нѣжитѣ клоневе на триндафиля и на лозата.

Мѣсецътъ Августъ бѣ настѣпилъ и свадбата са назначи за слѣдующій мѣсецъ; къщата на Главка са китеше вече съ цѣтѣя, и той правеше обыкновенныйтъ за такъвъ случай обреди предъ къщата на годеницата си. Веселытъ му другари вече не го виждаха, той ни на минута не са отдѣляше отъ Иона. Развлеченіето съ музыката усладяваше утренныйтъ часове, и съба вечеръ любовницытъ, като са отдалечавахъ отъ многолюдныйтъ мѣста, расхождахъ са по крайморіето, или въ масличната поляна или по лозята, когто лежахъ у политѣ на гибилныя Везувій.

Колкото за Арбака тѣ са научихъ само че той лежалъ еше боленъ отъ гр мекдето си и са цѣрѣше отъ раната си; той не безпокоеше вече любовъта имъ, умътъ му са занимаваше само какво по страшно мщеніе да измысли.

Въ утренныйтъ тѣзи посѣщенія и вечерни расходкы, Недія бѣше съкоги постоянныи и единствененъ другаръ на любовницытъ. Тѣмъ никакъ не минуаше презъ умъ че покрытъ огньъ топеше сърцето ѝ; нечаяното ѝ свободно докарванье, странната ѝ и упорна нѣкоги приказска са гледахъ като извинителны заради задлъженіята и на двамата къмъ нея и поради съжелвнїето къмъ естественното ѝ бѣдствіе. Странното, може бы, туй и непонятно свойство на Недія, послѣдователната ѝ мѣняемость на гнѣвливостьта и на веселостьта ѝ, туй еваніе на невѣжество и на духувитость, на кротость и упорство, както и живостьта на дѣтското опачинство и тихото достольнїе на благородна жена, туй сичко удвояваше попеченїето на Главка и на Иона за нея. Съвсѣмъ че тя са отказа отъ предложената ѝ свобода, та ходяше къдѣто поискаше, нищо не ограничаваше дукытъ и дѣлата ѝ; къмъ туй момиче толкози раздражително и толкози жестоко обидено отъ свадбата любовницытъ осѣщахъ сърдечна привязанность като майка къмъ дѣте слабо и пълно отъ недостатъцы; тѣ са бояхъ, да не бы, и когато са грижахъ за доброто ѝ, да ѝ са покаже властьта имъ тежка. Като са ползоваше отъ едно толкози снисхожденіе, тя са отказа отъ другарството на робынята, която бѣхъ наредили да я придружава на съкадѣ. За водачъ употребяваше и сега по многолюдныйтъ мѣста тоежката си както и по напредь, и като чрезъ чудо минуаше свободно и искусно презъ множеството и безопасно намѣрваше пѣтя и въ най кривытъ улицы на града; но най голѣмо наслажденіе тя осѣщаше кога посѣщаваше маката градинка на Главка, нѣкога тя влѣзваше въ стаята на обы-